

εὐμοιρῆσαι συνέθικεν ἀγωνιζομένοις ἡμῖν μέχρι αἵματος, ἥνκα καὶ τὰ ἄπειρα καὶ ἄτοπα χρέη τοῦ βασιλέως ἡμῖν κατακυβερνῶντος ἀπεπορακίσθη· καὶ γὰρ ἔγνω καὶ τὰς Ἀρπυίας τὰς Ἰουδαϊκὰς τῶν ἱερῶν ἀποστεῖλαι περιβόλων καὶ τὰς προφάσεις τῶν ἐξάρχων προκαταστεῖλαι. Ἦν δέ σου ἡ σεμνοπρέπεια σχεδὸν μόνῃ συνευδακοῦσά μοι τοῖς πόνοις, οὐκ ἦταν δὲ οἱ τοῦ θρόνου ἐκείνου γνήσιοι ἄρχι-
 ρεῖς τε καὶ κληρικοὶ καὶ ἄρχοντες· δεδιότες γὰρ μὴ κατὰ τινὰ περίστασιν ἡ μηχανὴν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἰσραῖλοι τὴν πρὸς ἡμᾶς τοῦ βασιλέως καὶ τῆς ὅλης ἀλλῆ, τῆς βασιλικῆς εὐνοίαν καὶ ἀνγκασθῇ τὰ τῆς ἐκκλησίας λείψανα τὸ χρέος πᾶμπαν τοῖς ὀλακτοῦ-
 σιν ἀποτινύειν, ἠνάγκασαν ἡμᾶς ἄκοντας ἀποστραφῆναι τὸν βασιλικὸν ὁριτυδὸν καὶ μέρος δόντας τοῦ χρέους τὸν εὐμενέῃ τῶν Ἰουδαίων (ἐκεῖνοι γὰρ εἰσὶν οἷς τὰ πλεῖστα χρεωστεῖται) καθάπερ ἀπαλλ-
 λάξαι σύμπαντος χρέους τὸ τῆς Ἐκκλησίας κοινόν. Ἀλλὰ ταυτησί τῆς οἰκονομίας παρὰ τῶν ἀρχιερέων ἐκείνων, οἱ καὶ ἐβιάζον γενέσθαι καὶ τελειώσιν καθυ-
 πέσχοντο, ἀμεληθείσης, ὁδοῦ καὶ ἡμῖν παραίτιον ἀνα-
 χωρήσεως γέγονεν· ἦν γὰρ ἐπικείμενος τῇ θερμείᾳ τῶν κακῶς ἐχόντων ἀθυρότερον ἀντιπραττόντων τῶν εὐεργετουμένων. Ἀλλ' ἀμεληθείσης ταυτησί τῆς οἰκονομίας παρ' ὧν ἤκιστα ἔδει, παρείδουσιν νῦν ἔχουσιν οἱ ἀτάσθαλοι ταῖς δῆθεν ἐξαρχαῖς κεχηρέ-
 ναι καὶ διαρθεῖν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ τὸ λήζον πέρα δεινῶν ταλαιπωρούσης ταῖς θλίψεσι, φέρειν δ' ἀνάγκη γενναίως καὶ μὴ ἀποπηδᾶν εὐθὺς τῆς Ἐκκλησίας (ὡς αὐτὸς ὤφθη) διὰ παραίτησεως· ἔσται γὰρ σὺν Θεῷ, καὶ ἐγγὺς ἔσται, συντέλεια τῶν δεινῶν· οὐ γὰρ δυνατόν ἐπ' ἄπειρον ἐκτείνεσθαι τὰ κακά. Μὴ τοίνυν, μὴ ἀθύρει ταῖς ὁμοτάταις τοῦ ἀκανθροποτάτου καὶ κακομηχάνου Παπανδρέου βεβλημέναις ἐπηρεαῖς. Μάθε παρ' ἐμοῦ πολλὰ καὶ νῦν πάσχοντος πρὸς τοῦ παρανόμου Λαυρεντίου ἐκ-
 πεπολεμηκότος μοι τὸν Ἀντιοχείας Ἰωακείμ ἀντι-
 νομιθετοῦντα τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ καὶ συναρπάσαντα καὶ τὸν ἀγιώτατον Ἱεροσολύμων Σωφρόνιον· ἐπὶ γὰρ τούτῳ ἔκειτο παρὰ γέγονεν, ὥστε καὶ τὸν παρα-
 νομοῦντα Κύπρου συνοδικῶς καθαιρεθέντα δικαίω-
 σαι καὶ τὸν Λαυρέντιον παρανόμως χειροτονηθέντα μάλα ἀσυνέτως ἀθωῶναι, οἷς ἡμεῖς ὑπὲρ τοῦ δι-
 καίου καὶ τῆς ἀληθείας ἀγωνιζόμενοι καὶ τῷ θεῷ νόμῳ περιφραττόμενοι οὐδ' ὅσον ὑπεῖχμεν ταῖς ἀκρίτοις κρίσεσι. Φυγὰς οὖν ὄχλητο ὁ Λαυρέν-
 τιος σὺν δυσὶ μύσταις ὑπελόμενος καὶ τὸ παραπε-
 ποιημένον κράνος καὶ ἀντίπαλον τῆς ἱερᾶς τοῦ πα-
 τριάρχου Ἀλεξανδρείας περικεφαλαίας· ταύτην γὰρ καλύπτραν ἐπενόησεν ὁ ἀνόητος τῆς αὐτοῦ παρα-
 νομίας. Οὐκ οἶδα δὲ εἰ παραχωρήσει καὶ τοῦτον Θεὸς τοῖς ὀσιωτάτοις πατράσιν, ὥστε τὸν παρὰ νο-

μον ἐπίσκοπον καινοτμήσαι καὶ περὶ τὰ ἄμφια τὰ ἱερατικά, τὸν καὶ τῶν συνήθων ἀνάξιον, ἡ δὲ κρίσις τοῦ Ἀντιοχείας πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦ νόμου συγκριθεῖτα παρ' ἡμῶν δημοσίᾳ ἀπεδοκιμάσθη. Ἀλλὰ τῶν καθ' ἡμᾶς ταῦτά σοι δεδηλώκαμεν εἰς τοσοῦτον· καὶ τὸν μέγαν Ἡλίαν, τὸ τοῦ θρόνου τοῦ-
 του μετόχιον τελευτήσαντος, τοῦ καὶ σχεδὸν ἡμῶν ἀκόντων παρακεκρκτηκίτος παρακατάθετο τῷ ἱερῷ λογοθέτῃ χρώμενος συμμάχους εἰς ἐκδίκησιν τοῦ δι-
 καίου τοῖς τιμίαις ἄρχουσιν. Ὁ Κύριος μεθ' ἡμῶν.
 (Ἱερ.) Μεταγμετιῶνος 5' Ἰσταμένου.
 Ἐν Αἰγύπτῳ.

ΤΑ ΑΝΘΗ.

ΣΧΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΑΥΤΩΝ.

ΤΑ ΑΝΘΗ, τὰ πολυθέλκτα ταῦτα τέκνα τοῦ ἔχρος, ἅπερ ἐν καταλλήλῳ ὥρᾳ ἀνακύ-
 πτοντα ἐκ τῶν κόλπων τῆς φύσεως, καταγοη-
 τεύουσι καὶ θαμβοῦσι σωματικούς τε καὶ ψυ-
 χικούς ὀρθαλμούς, τὰ ἄνθη, τὰ τερπνὰ ταῦτα δῶρα τοῦ οὐρανοῦ, ἀγαπῶνται παρ' ὅλου ἐν γένει τοῦ κόσμου.

Τίς ἠθέλε δυνήθῃ νὰ ἀποστραφῇ τὰ ὠραία ταῦτα πλάσματα, ὅταν καλῶς ἐξετάζων εὐ-
 ρίσκη ὅτι εἰσὶ τὰ μόνον ἐν τῇ φύσει ὄντα, ἅπερ ἐνεκολλώθησαν μόνον πᾶν ὅ,τι καλόν, εἰς χρώματα ἀναρίθμητα, εἰς εὐωδίας θαῖας, μη-
 δεμιᾶς ἀξιοῦντα προσοχῆς τὸ μὴ τοιοῦτον, τὰ ὄντα ταῦτα, ἅπερ πάντοτε γόνιμα εἰς θέλγητρα, οὐδέποτε οὐδένα ἐκουσίως βλά-
 πτουςι;

Καὶ τῶντι, κατ' ἐξάρεσιν τὰ ἄνθη μόνον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἔσχον πᾶν ὅ,τι ὠραῖον καὶ καλόν, οὐδὲν σχεδὸν παραδεχθέντα ἀντί-
 θετον τούτου, καθάπερ συμβαίνει εἰς πᾶσαν τὴν φύσιν.

Πλείστα τῶν ἀνθέων εἰσὶν ὠραία, διὰ τῶν ποικίλων αὐτῶν χρωμάτων ἀντανακλώμενα εἰς τὴν γλοερὰν φύσιν, ἥτις οὕτω ζωηρότερα ἀποβαίνουσα ζωογονεῖ καὶ τὴν ψυχροτέραν ραντασίαν.

Ἀλλὰ πάλιν ἔχουσι τὸ θέλγητρον ἐν τῇ εὐωδίᾳ αὐτῶν, ἥτις πολλάκις μεθύσκουσα ἡ-
 μᾶς διὰ τῶν ἀρωμάτων αὐτῆς κατακτᾶται πᾶσας ἡμῶν τὰς αἰσθήσεις.

Σπάνιά εἰσι τὰ δύσοσμα.

Μία ἀξιοπαρατήρητος ἰδιότης φαίνεται εἰς τὰ ἄνθη.

Πᾶν εὐώδες ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ διαχέῃ τὴν ἡδύπνουν αὐτοῦ εὐωδίαν εἰς τὰ πέριξ·

πάν ὁμῶς δύσοσμον, ἐξ αἰδοῦς αἰονεὶ συστελλόμενον, κρύπτει τὴν δυσοσίαν εἰς τὰ μυχιαίτατα τῆς καρδίας αὐτοῦ.

Ἡ ὥραια αὕτη τῆς κτίσεως μερὶς κατὰ πάντας ἐν γένει τοὺς τόπους καὶ χρόνους ὑπῆρξεν ἐκ τῶν φιλτάτων τῷ ἀνθρώπῳ ὄντων.

Ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις μεγάροις, αἱ κλίμακες, αἱ αἰθουσαι, αἱ θάλαμαι, αἱ τράπεζαι, κοσμοῦνται δι' ἀνθέων.

Αὐτὰ εἰσιν ἡ ὡραιότερα διακόσμησις τῶν φατνωμάτων, αὐτὰ ὁ ἐπαγωγώτατος στολισμὸς τῶν πλουσίων ἰσχυρῶν ἰσπλοκάμου κόρης.

Τὰ ἄνθη ἐν τῇ ἀξιοπρεπείᾳ αὐτῶν ἔχουσι καὶ τὴν ταπεινοφροσύνην.

Ὅσων εὐχαρίστησιν δεικνύουσιν εὐρισκόμενα ἐν καλλιπρεπέσι καὶ πλουσίοις μελάρθοις, τὴν αὐτὴν καὶ πλείονα δύναται νὰ δείξωσιν εὐρισκόμενα ἐν τῷ μετριωτέρῳ θαλάμῳ. Διότι ἐν τῇ πολυτελείᾳ ἡ ὑπαρξίς των οὐδέποτε καθίσταται τόσον ζωηρὰ καὶ ἐπαισθητὴ ὅσον ἐν τῇ πενιχρότητι.

Ἐὰν ὁ πλούσιος περιτριγυρίζηται ἀπὸ ἄνθη, δὲν ζηλεύεται διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ πτωχοῦ.

Ὁ πτωχὸς ἡμπορεῖ νὰ στερηθῇ τοῦ ἐπιουσίου, τοῦτο ὁμῶς δὲν τὸν ἐμποδίζει τοῦ νὰ τρέφῃ ἄνθη.

Βλέπω διερχομένην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου μεμκαρμένην καὶ ῥακένδυτον γυναῖκα.

Τὸ βῆμά της εἶναι ταχύ.

Φέρει εἰς τὰς χεῖρας γάστραν ἐντὸς τῆς ὁποίας βλαστάνει ἴον.

Σφίγγει αὐτὴν περιπαθῶς μεταξὺ τῶν χειρῶν, λαθραῖον ῥίπτουσα βλέμμα ἐπὶ τοῦ φυτοῦ. . . . Μειδίᾳ.

Τὸ παράδοξον μειδίημα τὸ κοσμήσαν πρὸς στιγμὴν τὰ μελανὰ καὶ ξηρὰ χεῖλη της δεικνύει ὅτι τὸ φυτὸν ὅπερ φέρει καθιστᾷ αὐτὴν πρὸς στιγμὴν εὐτυχῇ.

Εἶναι δι' αὐτὴν εὐτυχία, ἣν οὐδεὶς δύναται νὰ ὑπεξαιρέσῃ.

Εἶναι εὐτυχία, ἣν δύναται νὰ μὴ στερηθῇ, ἂν καὶ στερηθῇ τοσοῦτων ἄλλων. . . .

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς τὸ ὡραῖον ἐκείνον φυτὸν διαχέει πλήρη ζωηρότητα ἐν τῷ τόσῳ θλιβερῷ καὶ σκοτεινῷ θαλάμῳ αὐτῆς, καθωραίζον ὅπῃν μᾶλλον ἢ παράθυρον, ὅπῃν ἦν ἡ δυστυχὴς ἐν καιρῷ χειμῶνος, μὲ ῥάκη ἔφραττεν.

Ὅποια νῦν διαφορά!!

Τὰ ἄνθη λοιπὸν εἶναι ἡ ἀδυναμία ὅλου ἐν γένει τοῦ κόσμου.

Ὁλος ὁ κόσμος ἔχει τὰς ἀδυναμίας του, πολλάκις παραδόξους, καταπληκτικὰς, ἰδιοτρόπους ὅλως.

Ἡ ἀδυναμία ὁμῶς ἀτόμου τινὸς πρὸς τὰ ἄνθη ἐστὶν εὐγενής, διότι δεικνύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔχει ἀδυναμίαν εἰς τὰ θελκτικώτερα ὄντα τῆς φύσεως.

Πᾶς ἔχων ἀδυναμίαν εἰς ὧντα θελκτικὰ ἐστὶν ἄνθρωπος ἔχων ἀρκετὴν δόσιν καλαισθησίαν. Ἄνθος ἢ φυτὸν, ὅπερ ἐνῷ δύναται νὰ καταπατήσῃ ὑπὸ τοὺς πόδας του, θεωρεῖ παντὸς ἄλλου ἀνώτερον προσπαθῶν παντὶ σθέλει ὅπως ἐνισχύσῃ ἐν αὐτῷ τὴν ζωτικὴν ἀνάπτυξιν, δεικνύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐν τῷ ὕλικῳ σώματί του τρέφει συνάμα τὴν ἀγλαωτέραν τῶν ψυχῶν.

Φαντάσθητι, σὺ ἐραστὰ τῶν ὄντων τούτων, σὺ ἄνθρωπε, ὅστις ἀπὸ τοῦ μικροσκοπικοῦ κόκκου, ὃν ἐπιμελῶς ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ κήπου σου ἐσπείρας, φαντάσθητι τὸ ἐξ αὐτοῦ φεῖν ὡραῖον φυτὸν, ὅπερ ἐπαισθητῶς αὐξάνον ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ὑπὸ τὰ βλέμματά σου, ἀναπτύσσει κλῶνας, φύλλα· φαντάσθητι ἐπερχομένην καὶ τὰς μεγαλειτέρας δρῦς ἐκρίζουσας θύελλαν, ἥτις ἀναιδῶς καὶ ἄνευ τῆς ἀδείας σου ἐκρίζοι τὸ μόνον, ὃν ὅπερ σοὶ ἐχορήγει τὰς εὐτυχεστέρας στιγμὰς.

Τί γίνεται τότε;

Καταντᾷ εἰς ἀπελπισίαν!

Θὰ προὔτιμας πᾶν ἄλλο ν' ἀπολέσῃς ἢ τὸ φυτὸν ἐκεῖνο.

Καὶ ὁμῶς τὸ φυτὸν ἐκεῖνο δύνασαι νὰ ἀνακτήσῃς, ἐνῷ ἐκεῖνο τὸ πᾶν ἄλλο πιθανὸν ἀπώλεσας διὰ παντός.

Ἄλλ' ἡ ἀδυναμία!!

Αὕτη ἐστὶν εὐγενής.

Ὁ ἔχων λοιπὸν ἀδυναμίαν εἰς πολλά ἄλλα ἀντικείμενα, χωρὶς νὰ αἰσθάνηται τὴν ἐλαχίστην διὰ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἄνθη, ἐστὶν ἄνθρωπος αἰσθημάτων οὐχὶ εὐγενῶν.

ἔχει τὴν καρδίαν σκληράν.

Οὐδέποτε δύναται ἐκ καρδίας νὰ ἀγαπήσῃ.

Νὰ ἀγαπήσῃ; Ἄγαπη λοιπὸν καὶ ἄνθη εἰσὶ συνώνυμα. . . .

Τὸ ἄνθος ἀνοίγον τὰ πέταλά του τὰ ῥοδινὰ, ἐκχέει ἀρώματα καθηδύνοντα σῶμά της καὶ ψυχὴν.

Ὁ ἔρως ἀνοίγων τὰς πτέρυγας του καὶ ἱπτάμενος καὶ ἐναγκαλιζόμενός σε ἐν στιγμῇ καταλλήλῳ, σὲ καθιστᾷ ἀληθῶς εὐτυχῇ.

Τὸ ἄνθη καὶ ἐν τῷ γήρατί σου ἀναπολοῦσι ζωηρὰς ἀναμνήσεις.

Ὁ ἔρως καὶ ἐν τῇ λήθῃ αὐτοῦ ὑπομιμνήσκει στιγμὰς εὐτυχείας.

Ἐν ἄνθος σημαντικόν ἐστὶν ἀληθῆς εὐτυχία.

Μία στιγμή ἀληθοῦς ἔρωτος ἐστὶν ὁλόκληρος εὐτυχῆς ζωὴ.

Ὑπάρχουσι φυτὰ ὑπὸ τῶν ὁπαίων τὴν σκιὰν ὃ καθεστῆς ἄφρων εὐρίσκει πολλάκις τὸν θάνατον.

Ὑπάρχει ἔρως, ὃν ἀφρόνως τίς ἐγκολπωθεὶς, ἐγκολποῦται πολλάκις τὸν θάνατον.

Ὑπάρχουσι φυτὰ δηλητηριώδη.

Ἀλλὰ μήτοι καὶ ἔρως δηλητηριώδης δὲν ὑπάρχει; !!

..

Κατόπιν τυρβώδους χορευτικῆς ἐφροσπερίδος ἔνθα διήνυσας ὥρας εὐτυχίας ἀρκετὰς ἐν τῷ μέσῳ πολυπληθοῦς ἰσμοῦ, ἀφοῦ κεκμηκῶς κατακλιθῆς ἐν τῇ κλίνῃ σου, ἔνθα ἡσύχως ὑπνώττεις, φαντάσθητι σεαυτὸν ἐγειρόμενον αἰφνης ἔνεκ τρουμακτικωτάτου ὀνείρου ὁπέρ σου ἐπλήρωσε τὴν κεφαλὴν τῶν μᾶλλον συγκεχυμένων σκηπῶν. Ἐγείρεται . . . φέρεις τὸ βλέμμα σου ἐντὸς τοῦ θαλάμου σου ὅπως βεβαιωθῆς ἔαν εὐρίσκῃς εἰς μέρος ἀσφαλές. Αἰφνης τὸ πλανώμενον βλέμμα σου διακρίνει ἐπὶ τῆς τραπέζης ῥόδον ἡμιμαρμένον.

Εἶναι τὸ ῥόδον τῆς ἐφροσπερίδος! . . .

Ἀναμνήσεις πολλάι, ιδέαι συγκεχυμέναι, σκέψεις σκοτειναὶ καὶ θορυβώδεις, εἰσχωροῦσαι εἰς τὸ πνεῦμά σου ὑπενθυμίζουσιν ἀμέσως τὴν ὥραιαν καὶ λεπτὴν χεῖρα, ἥτις κατεδέχθη νὰ σοὶ προσφέρῃ τὸ ῥόδον ἐκεῖνο.

Θὰ ἐπόθεις ὅπως σοὶ ἐπετρέπετο νὰ ἀναποθέσης φίλημα τρυφερόν ἐπὶ τῆς ὥραιας ἐκείνης ἀβρᾶς χειρός.

Σκέπτεσαι ἐφ' ἱκανόν· ἐγείρεσαι καὶ ἐντὸς ποτηρίου ἐμπεριέχοντος ὀλίγον ὕδωρ, θέτεις τὸ ῥόδον ἐκεῖνο, ὅπερ μετὰ μίαν ὥραν ἀνακτάται τὴν θαλερότητα αὐτοῦ.

Εὐχεσαι: Ὅπως τὸ ῥόδον ἀνέθαλεν ἐν τῷ ψυχρῷ ὕδατι, οὕτω καὶ ἄλλο τι νὰ θάλῃ ἐν τῇ ψυχρᾷ καρδίᾳ της. . .

Τὸ δὲ προκαλέσαν πάντα ταῦτα; ΕΝ ἈΝΘΟΣ!

..

Ἴδου καὶ μία ἐρωτόχρους τῶν ἀνθέων παρὰρρσις κατὰ τὸν βαθὺν καὶ σκοτεινὸν Βαλζάκ.

« . . . Ἐπὶ τοῦ εὐρυχώρου αὐχένος δοχείου ἐκ πορσελαίνης ὑποθέσατε, λέγει, ὅτι τὰ ὥραια ταῦτα πλάσματα ἔχουσι πᾶν ὅ,τι ἄβρὸν καὶ διαλελυμένον, φλόγας τε καὶ ἀκάνθας, ἄνθη λογχοειδῆ καὶ λεπτοφυῆ, καυλοῦς καὶ μίσχους βεβασανισμένους ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ δέματος, πάντα ταῦτα περιστραμμένα, ὅπως αἱ ἐπιθυμίαι ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς. Ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ σχοινοτενοῦς τούτου ἐρωτικοῦ χειμάρρου, ὅστις ὑπερεκχειλίζει τὸ δοχεῖον, ὑποθέσατε ὅτι ἐξέρχεται λαμπρότατος ἐρυθρὸς μήκων συνωδευμένος ὑπὸ τῶν βαλάνων του, ἐτοίμων ἵνα ἀνοίξωσιν, ἀνατινάσσων τὰς φλόγας τοῦ πυρὸς αὐτοῦ ἀνωθεν τοῦ ἀστεροειδοῦς λευκοῦ ἰάσμου, καὶ κυρίαρχος τῆς ἀκαταπαύστου βροχῆς τῆς γύρεώς του, ἥτις ἐστὶν ὥραϊον νέφος, ὅπερ σκαρδαμύσσει εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ὅπερ ἀντανάκλῃ εἰς τὸ φῶς διὰ τῶν μυρίων στιλπνῶν αὐτοῦ ψηγμάτων! Ποία γυνὴ μεθυσθεῖσα ἐκ τῆς ἐπαφροδίτου ἡδυπαθείας, τῆς ἐγκεκρυμμένης ἐν τῷ βάθει αὐτῆς τῆς ἀνθοδέσμης, δὲν θὰ ἐννοήσῃ τὴν πολυτέλειαν ταύτην τῶν ταπεινῶν τούτων ἰδεῶν, τὴν λευκὴν ἐκείνην τρυφερότητα ἐξ ἀδαχμάστων εἰσέτι ταραχῶν θορυβουμένην, καὶ τὴν ἐρυθρὰν ταύτην ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν, ἥτις μίαν εὐτυχίαν ζητεῖ εἰς ἑκατοντάκις ἐπαναρξαμένην πάλιν, πάλιν ὑποχωροῦσαν εἰς τὰ πάθη, πάλιν ἀκάματον, πάλιν ἀένναον; Θέσατε τὰς ὀλίγας ταύτας ἀνθώδεις γραμμὰς εἰς τὸ φῶς ἐνὸς ἐξώστου, καὶ θὰ ἴδῃτε ἐν τῷ φωτὶ τὰς χλοερὰς λεπτομερείας, τὰς λεπτὰς ἀντιθέσεις, τὰ ζωηρὰ κοσμήματα, ἐν οἷς ἡ ὥραια ὑμῶν θέλει διακρίνει ἐν ἄνθος μᾶλλον τῶν ἄλλων ἡνεωγμένον, ἐκ τοῦ ὁποίου ῥέει ἐν δάκρυ!! Μετὰ τὸ δάκρυ τοῦτο εἰς ἄγγελος δέον νὰ κρατήσῃ αὐτήν».

..

Τὰ ἄνθη δὲν συμμερίζονται τὰ ἀνθρώπινα δυστυχήματα.

Δὲν παραδέχονται τὸ τοῦ ποιητοῦ Βερνερ-δάκη

«Ὅ,τι καλὸν, ὅ,τι ὥρατον εἰς τὴν γῆν αὐτὴν νὰ πάσχῃ καὶ νὰ κλαίῃ πάντα πέπρωται.

Τὰ ἄνθη οὐδὲ πάσχουσιν οὐδὲ κλαίουσιν.

Ταῦτα πάντοτέ εἰσιν εὐτυχῇ ὁλόκληρος δὲ ἡ ζωὴ αὐτῶν ἐστὶν ἐπίζηλος.

Ἡ μικρὰ ἡλικία αὐτῶν εἰς φυλλώματα καὶ εἰς κάλυκας ἐστὶ χάριςσα.

Ἡ ἀνάπτυξις ὅλως γοητευτική.

Τὸ γῆρας μετὰ τῆς ἀποσυνθέσεως, τὸ τόσον δύσμορφον εἰς τὰ ἄλλα ὄντα, οὐδόλως ἀποφαίνεται εἰς αὐτά.

Ὁ θάνατος τῶν ἀνθέων ἐστὶ ταχύς.

Εἶναι ἄφθοнос ἀπαλή χιὼν καλύπτουσα αὐτά. . . .

Τὰ ἄνθη μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων εἰσὶ τὰ στενώτερον πρὸς ἡμᾶς συνδεδεμένα.

Φαίνονται συμμεριζόμενα τὴν ὑπαρξιν ἡμῶν.

Εἰσχωροῦσιν εἰς πάσας τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τὰς περιστάσεις.

Ἐν ταῖς ἐορταῖς εἶναι τὸ σύμβολον τῆς εὐτυχίας ἣν ἐπεύχονται ἡμῖν.

Ἐν τῇ ποιήσει εἶναι τὸ νοστιμώτερον καρύκευμα.

Ἀναμίγνυνται εἰς τὰς διασκεδάσεις ἡμῶν.

Εἰσέρχονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Παρευρίσκονται καὶ εἰς τοὺς χορούς. Εἰς τὰ δημόσια καταστήματα στολίζουσι τὰς καλλιτέρας τοποθεσίας, πολλάκις μάλιστα κατέχοντα τὴν πρώτην θέσιν.

Οὐδεμία δύναμις, οὔτε αὐτοκρατορική, οὔτε δημοκρατική, ἐδυνήθη νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τὴν ὑπαρξίν των. Οὐδεμία λοιπὸν ἐορτὴ ἄνευ ἀνθέων, οὐδεμία νίκη οὐδὲ ποίησις χωρὶς στεφάνων, οὐδέποτε ἔρως καὶ ζωὴ ἄνευ τῶν τρυφερῶν τούτων τῆς φύσεως τέκνων.

Καὶ αὕτῃ δὲ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ζωὴ ὅταν σβεσθῇ!! καὶ ἐν τῷ φερέτρῳ τῷ νεκρικῷ, καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου του πάλιν ἈΝΘΗ!

Κ. ΜΕΤΑΣΑΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΜΑΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ.—Τὴν ἐσπέραν τῆς 10 δεκεμβρίου ὁ καθηγητὴς κ. Τύνδαλ ὤμιλησεν ἐν Fimbury circus «περὶ μικροσκοπικῶν τινῶν ὁργανισμῶν, περὶ τῆς γεννήσεως καὶ περὶ τῆς λειτουργίας αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ». Τὸ θέμα τοῦτο ἐπραγματεύθη ὁ ἐπιστήμων ἀνὴρ ἐξετάζων τὸ ζήτημα τῆς αὐτομάτου γεννήσεως. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν περιέγραψε τὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος ὑπαρχούσας διαφωνίας, εἶτα δὲ ἀφηγήθη τὰ ἴδια αὐτοῦ πειράματα καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν.

Ὁ καθηγητὴς κ. Τύνδαλ ἐπλήρωσε φιάλας τινὰς ἐγγύματος ἐκ δαυκίων, βαφκνίδων, βερίου καὶ προβείου κρέατος, κλείψας δὲ στεγανῶς 60 ἐξ αὐτῶν ἔπεμψεν εἰς τὰς Ἀλπεῖς. Ἐκεῖσε ἀφικόμενος ὁ κ. Τύνδαλ εἶδεν ἐξ φιάλας πλήρεις σκωληκοειδῶν ζωῦφιων, ἀλλ' ἐξετάσας καλῶς αὐτὰς παρετήρησεν ὅτι εἶχον θραυσθῇ κατὰ τὴν ἀποτολὴν. Αἱ λοιπαὶ φιάλαι ἦσαν σῶαι, τὸ δ' ἐν αὐτοῖς ἐγγύμα καθρόν. Ἡ διαφθορὰ τοῦ περιεχομένου τῶν 60 φιαλῶν ἀποδοτέα εἰς τὴν μετὰ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ αἱρέος εἰσόδον ζωογόνων μορίων. Τέσσαρες ἕτεραι τῶν φιαλῶν κατεστράφησαν ὁλοτελῶς, πρὸς ἐξέτασιν δὲ ἐὰν ὁ ἀὴρ ἐγγὺ αὐτὰς καθ' ἑαυτὸν ζωογόνον ἐνέργειαν, 23 τῶν ὑπολειφθεῖσων φιαλῶν ἠνέωξεν ἐν ἀχυρῶνι θραύσας τοὺς λαιμοὺς αὐτῶν, τὰς δ' ἐπιλοίπους 27 μετήνεγκεν ἐπὶ ὄρους εἰς ὕψος 200 ποδῶν, ἐκεῖ δὲ ἠνέωξεν αὐτὰς μετὰ προσοχῆς, καταστρέφων διὰ τοῦ πυρὸς πᾶν ἐνδεχόμενον ζωτικὸν στοιχεῖον ἐπὶ τοῦ ἐργαλείου αὐτοῦ εὐρισκόμενον. Προσέτι ἐφρόντισεν ὥστε κατὰ τὸ ἀνοιγμα τῶν φιαλῶν νὰ ἴσταται εἰς τρόπον δι' οὗ ὁ ἀνεμος νὰ μὴ πνέῃ ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὰς φιάλας.

Ἀκολούθως μετεκόμισεν ἀπάσας τὰς φιάλας οἷκαδὲ καὶ ἀνήρτησεν αὐτὰς ὑπεράνω τῆς θερμάστρας· μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας 21 ἐκ τῶν 23 φιαλῶν, αἵτινες ἀνεώχθησαν ἐν τῷ ἀχυρῶνι, ἔδριθον σκωληκοειδῶν ζωῦφιων, ἐνῶ αἱ ἐπὶ τοῦ ὄρους ἀνοίχθεισαι 27 φιάλαι οὐδὲν ἐδείκνυσαν ζωτικὸν σημεῖον ἐν αὐταῖς. Τὰς τελευταίας ταύτας διατήρησεν ἐπὶ τρεῖς ἔτι ἐβδομάδας, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔμεινον καθαραί. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πειράματος τούτου καταδείκνυσιν σαφέστατα, ὅτι τὸ παράγον τὰ ζωῦφια δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ καθαρὸς ἀὴρ, ἀλλὰ μόρια τινὰ ἐν τῷ ἀέρι εὐρισκόμενα. Ἐὰν τὸ ἐγγύμα ἐκτεθῇ εἰς ἀτμοσφαῖραν ἀκίνητον διὰ τοῦ πυρὸς καθαριζομένην, οὐδέποτε σήπεται· καὶ τὸ κρέας ἐπίσης οὕτω θερμαινόμενον οὐδέποτε βλάπτεται. Παρὰ πολλῶν ἐρρέθη, ὅτι ὁ διὰ τοῦ πυρὸς καθαρισθεὶς ἀὴρ οὐδόλως δύναται νὰ διατηρήσῃ ζωὴν· ἀλλ' ὁ καθηγητὴς πρὸς ἀπάντησιν περιέγραψε τὸ ἐξῆς πείραμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἀὴρ καθαρίζεται μόνος. Κατεσκεύασεν ὑάλινον κιβώτιον, κεκαλυμμένον, ἔσωθεν ὑπὸ στρώματος γλυκερίνης. Τὰ μόρια τῆς ἐντὸς τοῦ κιβωτίου περιεχομένης ἀτμοσφαίρας πίπτοντα συνεπίεζα τῆς βαρύτητος αὐτῶν εἰς τὸν πυθμένα προσεκολλῶντο τῇ γλυκερίνῃ, μετὰ δὲ τινὰ καιρὸν πυκνὴ ὑποστάθμη ἐδείκνυσεν ὅτι ὁ ἐν τῷ κιβωτίῳ ἀὴρ ἦν καθαρὸς. Σωλῆνες κατεσκευασμένοι τοιοῦτοτρόπως, ὥστε νὰ σταματῶσι τὰ ὑλικά μόρια, εἰσῆγον νέον ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα εἰς τὸ κιβώτιον. Ἐν αὐτῷ ἐξετέθησαν ἐν διαστήματι ἔτους εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἀτμοσφαίρας 50 περίπου ἐγγύματα, ἅτινα πάντα